

Starý proletářský básník k mladému:

*Pozoruj s úžasem,
že s revolučním zápasem
jsi nesrost dostatečně.
Tvůj veršik chlapecký
city a citečky
se vésti dává věčně.*

Mladý k starému:

*Kolikpak tobě bylo let,
když opěval jsi nader květ
jak zřídlo anarchie?
Z citů a citečků,
nestyd' se, holečku,
i proletář časem rád žije...*

Starý:

*Ha há! Ty dojista
jsi špatný marxista,
tvé třídní vědomí kleslo.*

Mladý:

*Nekleslo. Myslím však,
budiž to tak či tak,
že báseň není heslo.*

(Sršatec III, č. 26, str. 3, 10. května 1923)

*My, jedině povolání kritici proletářského umění
ze svých redakčních míst, jsme společně toho domnění,
že dostalo se na scestí vlivem Eiffelky, Paříže,
Samé lásky, Teigeho a námořníků, jak ještě níže
dokážeme. Mladí básníci nechtějí poslouchat našich
ideologických rad,*

*proklínat civilizaci a na dráty si hrát,
nechtějí opěvovat v baladách tovární ulice,
jež přece mohou dát umění nejvíce,
líčit dělníku život jeho těžký, by jej osvěžili po práci,
ba, tito mladí si místo vnitřných pohledů dělají jen legraci
a obracejí se k žlutému, hnědému, černému plemeni,
a proto my, jedině povolání kritici proletářského umění
ze svých redakčních míst, když jsme už dlouho reptali,
posléze svorně jsme tento traktát sepsali.*

*Umění musí býti vážné. Jen vážností svou
nadchne tu duši lidskou a přebohou,
musí být plně vnitřných pohledů srdce, a svojí hutností
dokázat musí, že bylo psáno z vnitřní nutnosti.
Námětem musí být dělník hynoucí, bída a nemocnice,
přejetý člověk a podobně. Verš budiž hloubavý.
Jen těmito básněmi se dělníci nejlépe pobaví.
Žrak tvůj budiž jen upřen na komín, jenž z předměstí vykvétá,
to ostatní nemá už významu a krása světa buď prokletá
ve verších dvou, třech, či celé ve sloce
a dělníci, předčasně vysáté ovoce,*